

Popelka

Bagr

Sama stála, za víčky ohníčky,
jediná z mála, co louská oříšky.
Pramínky vlasů jí svítí bílým dnem
a temnou nocí ve snu ke mně chodí sem.

Má Popelko, dávno spíš, nevnímáš, neslyšíš.
Má Popelko nádherná, do mých snů jsi zamčená.

Jak jsem ji uviděl, točil se se mnou svět,
v duchu jsem doufal, že to není naposled.
Za okny bílá holubích křídel zář,
když ráno vstává, hrách sype na polštář.

Má Popelko, dávno spíš, nevnímáš, neslyšíš.
Má Popelko nádherná, do mých snů jsi zamčená.

Má Popelko, dávno spíš, nevnímáš, neslyšíš.
Má Popelko nádherná, do mých snů jsi zamčená.

Má Popelko, dávno spíš, nevnímáš, neslyšíš.
Má Popelko nádherná, do mých snů jsi zamčená.